

Een bijdrage van ^{trouwe} donateur Huub Kleijn

De heer Huub Kleijn is al vele jaren trouw donateur van Jonathan. In dit artikel vertelt hij wat meer over de achtergrond.

Mijn broer Jacques stierf heel onverwacht op 18 april 2008 op Vlieland, waar hij een weekend lang aanwezig zou zijn bij het feest i.v.m. het veertig jaar samenzijn van mij en mijn vrouw. Het toen plotseling overlijden van mijn broer was schokkend en verdrietig, maar ik vond ook dat Jacques een heel mooi leven achter de rug had. Dit laatste wordt door mijn naaste familieleden bevestigd. Wat Jacques zijn leven lang - om humaan en genietend het leven te leiden- nodig had, is met een drietal aandachtspunten weer te geven, namelijk:

1. verzorging en begeleiding,
2. kansen om onder de mensen te zijn
3. de mogelijkheid om van muziek te genieten.

Ad 1. Toen mijn ouders niet meer goed in staat waren voor Jacques te zorgen, kreeg hij – meer dan dertig jaar lang - van de kant van het GVT De Landgraaf een goede opvang. Als voorbeelden van die inzet door medewerkers van de zijde van het GVT memoreer ik Ben, Frans en Henriëtte.

Ad 2. Ja, Jacques is – zowel uit zichzelf als door toedoen vanuit het GVT – in ruime mate onder de mensen mogen zijn. Zijn LICOM-werk, zijn heel graag meevieren van een schat aan feestelijke aangelegenheden, zijn in ruime mate meedoen met het jaarlijks of vaker op buitenlandse vakantiereis gaan en zijn graag bij zijn naaste familieleden 'op weekend' (etc.) komen, getuigen van zijn rijke invulling van de uitjes in de sociale sector.

Ad 3. En ja, dan zijn enorme plezier en een leven lang meedoen samen met mensen van het muzikale domein. Ik noem: de Harmonie Bernadette en de Drumband van de Molenberg in Heerlen, de LICOM-band (waarbij hij zelf sambaballist was), het Fanfarekorps De Eendracht van Nieuwenhagerheide (altijd was hij bij de wekelijkse repetities aanwezig en een aantal keren ging hij mee op buitenlandse muziektour te weten o.a. naar Engeland, Polen en Duitsland).

De drie hiervoor aangeduide topics markeren de richting van Jacques' zijn betrokkenheid gedurende zijn leven. De mensen van het GVT De Landgraaf hebben zijn vormgeving aan die betrokkenheid mogelijk gemaakt en –waar nodig- gestimuleerd. Dit alles maakte het voor mij persoonlijk ook vanzelfsprekend, dat ik als familiecontactpersoon voor mijn broer destijds via Stichting Jonathan mijn – zeg maar - retourbetrokkenheid gemakkelijk tot uiting kon brengen en ook nog breng.

De jongeren in Afrika - onder de hoede van de werkers voor Stichting Jonathan - verdienen onze betrokkenheid richting een voor hen evenzeer humaan en betekenisvol leven.

(Najaar 2018) Huub Kleijn.

Rectificatie

In de vorige Nieuwsbrief, gewijd aan het overlijden van Nel Coumans, stond een bijdrage van de zussen Truus Lenssen-Raedts en Mariet Raedts. In het tweede gedeelte, in Mariet Raedts' bijdrage, heeft de redactie enige wijzigingen aangebracht om de leesbaarheid en de eenheid met het eerste gedeelte van het verhaal te vergroten. In het begin spreekt Truus over Nel Coumans in de derde persoonsvorm. In het tweede gedeelte, het verhaal van Mariet is dit daarom consequent doorgetrokken. Helaas herkent Mariet Raedts zich daardoor niet meer in het gepubliceerde stuk. Wij betreuren dat. Op haar verzoek publiceren wij het originele stuk zoals door haar aangeleverd op onze website onder de kop Nieuws opnieuw.

Tevens stond in dezelfde Nieuwsbrief in het artikel van Anneke Schoonbrood dat ze de stem van Nel nog eenmaal wilde laten klinken en dat dit elders in de Nieuwsbrief te lezen zou zijn. Dit stuk is helaas weggefallen. Ook onze excuses daarvoor. Ook dit stuk vindt U op de website terug.

Deze cliënt zit elke dag voor de kliniek waar hij zijn zelfgemaakte hoeden probeert te verkopen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Bevorderen van de zorg voor kinderen en jongeren met een verstandelijke beperking in Zambia

JONATHAN NIEUWS

Nieuwsbrief van Stichting Jonathan

Nr. 34
juli
2019

stichting Jonathan

kleinschalige projecten voor kinderen en jongvolwassenen met een verstandelijke beperking in Zambia

UPDATE IPAFUPROJECT

- Door Anneke Veen -

Hier een update van de laatste ontwikkelingen in Ipaflu. Na ons bezoek hebben er eind oktober 2018 besprekingen plaatsgevonden met alle vrijwilligers over het voorgestelde strategisch plan voor 2019-2021. Men heeft zeer positief gereageerd. Daarop is de projectaanvraag uitgewerkt door zr. Susan en zr. Florence, met ondersteuning van Piet en mij.

€ 12.2250 voor het 1e jaar

Ons viel in het hele proces op dat men zeer bescheiden is, als het om het aanvragen van subsidiegelden gaat. De aanvraag is tijdens de laatste bestuursvergadering besproken en goedgekeurd, waarna de subsidie ter waarde van € 12.250,00 voor het eerste jaar is overgemaakt.

De afgelopen maanden zijn er veel huisbezoeken uitgevoerd. Dit is gedaan om de situatie van de cliënten en hun thuissituatie goed in kaart te brengen. Het is de bedoeling dat er voor iedere client (en de verzorgers) een individueel plan wordt gemaakt. Dit helpt de vrijwilligers om de juiste

Ipaflu Rural Health Center

stappen te maken, de ontwikkelingen bij te houden en rapportages te maken.

In 2018 heeft het project weer nieuwe cliënten ingeschreven. Het totale aantal deelnemers is aan het eind van het jaar 71. Hiervan hebben 24 cliënten epilepsie, 39 cliënten hebben epilepsie plus een verstandelijke beperking en 8 cliënten hebben een verstandelijke beperking.

Het doel om uiteindelijk 100 mensen in het verzorgingsgebied van de kliniek te helpen, lijkt nu ook mensen met een verstandelijke beperking aan de doelgroep

zijn toegevoegd een realistisch aantal.

De laatste weken komen er minder positieve berichten over de financiële situatie van het land. De waarde van de Zambiaanse Kwacha ten opzichte van de US Dollar zakt steeds verder. De regering heeft te veel leningen afgesloten en bevindt zich nu in een situatie dat het zijn aflossingen niet meer kan betalen. Er is een aantal maatregelen aangekondigd, maar of deze niet te laat zijn? Het gaat ten koste van de bevolking. We blijven de ontwikkelingen op de voet volgen.

[Colofon]

Jonathan Nieuws © is de periodieke nieuwsbrief van Stichting Jonathan.
Adres Oranjesingel 8, 6191 XT BEEK.
Tel. [06]187 690 86.
E-mail stichtingjonathan@xs4all.nl
Website www.stichtingjonathan.nl
Productie Hein Berendsen [hbpr.nl]
Druk: hoenenenvandooren.nl
Donaties Het werk van Stichting Jonathan kunt u ondersteunen via een sponsoractiviteit of een financiële bijdrage op bankrekeningnummer:
IBAN NL53 rabo 0138 7468 34.
BI. rabo nl24.

De Belastingdienst erkent Stichting Jonathan als ANBI-instelling. Uw gift is fiscaal aftrekbaar.

Nieuwe ambassadeur PSW STEPHAN BODDE

-door Hein Berendsen-

De heer drs. Stephan Bodde [45] is met ingang van 1 september 2018 de heer Marc van Ooijen opgevolgd als bestuurder van PSW én als ambassadeur van Stichting Jonathan. Marc van Ooijen is na zes jaar overgestapt naar de Zorggroep, waar hij bestuursvoorzitter is geworden.

'De wittebroodsweken zijn voorbij. De mist begint op te trekken en de uitdagingen beginnen te dagen', lacht Stephan Bodde, als ik hem vraag of hij al gewend is aan zijn nieuwe werkomgeving. Geboren is de nieuwe bestuurder van PSW in Vlijmen, bij Den Bosch, waar hij woont met vrouw en twee dochters van 9 en 7 jaar. Ook zijn ouders en familie wonen daar. 'Dus blijf ik daar wonen. Reizen voor mijn werk ben ik gewend. Als Brabander moet ik alleen nog even wennen aan het Limburgs, maar dat komt ook wel goed.'

Stephan Bodde komt uit de zorg. In Bosnië, in het voormalige Joegoslavië, karde hij als 20-jarige hospice rond op een militaire ambulance. In 1994 werd hij opgeroepen voor vervulling van de dienstplicht en uitgezonden op vredesmissie. 'Daar maakte ik kennis met de zelfkant van het leven. Dat heeft me grotendeels gevormd, tot wie ik nu ben'. Dit was de aanleiding, waardoor hij in de zorg terecht kwam.

Teruggekomen ging hij verpleegkunde studeren. Aanvankelijk bij de GGZ Midden-Brabant. Eind jaren negentig stapte hij over naar de GGZ Eindhoven. Daar ging hij zich ook bekwaamen in bestuurlijke taken via de studie Gezondheidswetenschappen, sector Beleid en Beheer. Tien jaar vervulde hij leidinggevende functies, zoals teamleider in de TBS-kliniek en manager ambulante psychiatrie, voorheen het Riagg.

Tien jaar geleden stapte hij over naar Lunet zorg, een zorgorganisatie in Eindhoven en de Kempen, voor mensen met een verstandelijke beperking en vergelijkbaar met PSW, zij het dat Lunet Zorg iets groter is. Hij was vier jaar directeur Expertise centrum en daarin verantwoordelijk voor behandeling en ambulante zorg. Nadien werkte hij nog 5 jaar als directeur Wonen & Zorg. 'Na 19 jaar ervaring binnen de GGZ en gehandicaptenzorg in Eindhoven ben ik om me heen gaan kijken welke mooie functies nog meer in de wereld te vinden zijn. Zo kwam ik hier terecht. Ik had wel eens wat gehoord over PSW, maar kende de organisatie niet echt goed. PSW is een prachtige organisatie. Het voelt alsof ik met de neus in de boter ben gevallen.'

PSW heeft een sterke positie in Midden-Limburg en is in de afgelopen jaren ook sterk gegroeid in Noord-Limburg. 'We hebben circa 1.100 medewerkers en ruim 2.000 cliënten. In veel organisaties staat de cliënt op papier centraal, maar hier krijg je van cliënten, ouders en zorgpartners terug dat dit bij PSW daadwerkelijk in de praktijk ook zo is. Het gaat om de cliënt en niet om de organisatie. De afgelopen periode is PSW hard gegroeid, dat vraagt aandacht. Natuurlijk zijn er nog zaken die we willen verbeteren. Maar de basis is goed.'

'Het werkveld is een dynamische omgeving waar intensief wordt samengewerkt met partners en de gemeenten. De intentie om de zorgondersteuning midden in de samenleving vorm te geven, is een belangrijk kenmerk van PSW, al vanaf de start bijna 65 jaar geleden. We schromen niet om over onze schaduw heen te stappen en partners te zoeken die meerwaarde kunnen toevoegen aan de ondersteuning van onze cliënten.'

'Met Anneke Schoonbrood (die hier zelf heeft gewerkt als arts), Jet Vinken (die hier nog werkt) en Hanneke Aalders, heb ik een prettig gesprek gehad over het werk van Stichting Jonathan. Ik proefde hoe ze vanuit hun passie en overtuiging voor kwetsbare doelgroepen werken. Hier in Nederland is het vanzelfsprekend dat de zorg voor kwetsbare burgers goed georganiseerd is. Destijds heb ik zelf al in Bosnië ervaren dat dit niet overal in de wereld zo is. Als je dan kijkt naar de doelgroep van Jonathan in Zambia zie je dat dit daar helemaal niet vanzelfsprekend is. Het is een goede zaak dat een Nederlandse organisatie zich zo verbindt aan kwetsbare mensen in Zambia.'

'PSW blijft graag een steentje bijdragen aan dit mooie werk. We willen ook graag meer doen dan er alleen onze naam aan verbinden. Maar we mogen dit niet met geld doen, omdat dit publieke middelen zijn. Voor het delen van kennis, ondersteuning en faciliteiten staan we echter graag open. Misschien vinden onze cliënten het wel leuk contact te onderhouden met een groep in Zambia.'

MONIQUE HEFFELS nieuwe ambassadeur RADAR

- door Hein Berendsen -

Op 1 september afgelopen jaar is Monique Heffels bij Radar Frans Wilms opgevolgd als bestuurder. Net als haar voorganger heeft zij ermee ingestemd om ambassadeur te worden van Jonathan.

Op haar achttiende verliet ze het Limburgse Geleen, waar ze geboren en getogen was. Ze ging studeren aan de Universiteit van Wageningen en was van plan nòóit meer terug te keren. Limburg vond ze veel te benauwend... De mens wikt, maar... Vijf jaar later was ze - netjes afgestudeerd - weer terug en ze trouwde met haar jeugdliefde. Nu woont ze met echtgenoot en vier pubers in het lieflijke Sweijckhuizen, waar het gezinnetje helemaal geïntegreerd is.

In Wageningen studeerde ze Woonecologie, de relatie tussen de mens en zijn fysieke woonomgeving, de interactie tussen de fysieke ruimte en het menselijk gedrag. Ze ontdekte dat ze meer geboeid werd door gesprekken en contacten met mensen dan door cijfers en methodieken. Verworvenheden van haar vak paste ze toe in jobs bij woningcorporaties in Sittard, Maastricht en Kerkrade: 'Wat zijn de woonwensen, waarom zijn die zo en hoe kun je dit alles in de bouw matchen?', was daarbij de vraag. 'Bij de woningcorporaties had ik ook de beschermde woonvormen in de portefeuille, dus ik kende het Regionaal Instituut voor Beschermde Woonvormen (RIBW), in Maastricht al. Toen daar in 2010 een vacature kwam, was die overstap heel natuurlijk'.

Bij de woningcorporaties hield ze zich vooral met stenen en geld bezig; nu kon ze zich meer bezig-

houden met het leefbaar maken van de gebouwen. Na drie jaar fuseerde het RIBW met de Maatschappelijke Opvang in Parkstad tot Levanto in Sittard. Daar was ze zes jaar werkzaam en leerde ze Radar kennen. 'Toen deze stoel vrij kwam, kon ik weer doorschuiven. Voordat ik het wist, was ik aangenomen.'

Iedereen doet ertoe hier

Op het ogenblik is ze hier negen maanden werkzaam en heeft ze gemerkt dat Radar 'een hele leuke organisatie is, waarin mensen als gelijkwaardig worden beschouwd en waar inclusie wordt nagestreefd. Iedereen doet ertoe hier en we werken er hard aan om mensen zoveel mogelijk zelf de regie over hun leven te geven. We bekijken tegen welke grenzen we aanlopen, en welke ondersteuning en begeleiding en fysieke omgeving nodig zijn. Hier werken zeer bevlogen mensen van hart tot hart in een hele warme omgeving.' Kortom: hier voelt Monique Heffels zich erg op haar plaats.

'Nu ben ik druk bezig met het uitbouwen van ons netwerk om de mogelijkheden van partners in de zorg beter te kunnen benutten. Met PSW heb ik een periodiek afstemmingsoverleg over bijvoorbeeld arbeidsmarktproblematiek. Ontwikkelingen rondom de WMO en het sociaal domein gaan snel; in die vernieuwingen willen we een actieve rol (mee) spelen. Zo zitten we met veel ver-

schillende partijen aan tafel bij zorgexperimenten, zoals Standby in Heerlen en JENS in Voerendaal/Landgraaf/Heerlen, waarbij organisatiebelangen ondergeschikt zijn aan het resultaat van de maatschappelijke opvang. We kijken goed naar wat dit betekent voor onze organisatie, medewerkers, cliënten en verwanten. We vragen ons kritisch af hoe we de zorg zo kunnen verbeteren, dat de cliënt er optimaal mee gediend is. Radar is een behoorlijk grote organisatie met een 100-tal locaties, ca. 1.000 medewerkers en 2.000 cliënten.'

Appèl op solidariteit

'Ik heb een prettig kennismakingsgesprek gehad met Anneke, de bevlogen voorzitter van Jonathan. In mijn woonplaats ben ik zelf al een jaar of tien voorzitter van de Guatemala-werkgroep, die geld ophaalt voor het verbeteren van het onderwijs in de derdewereld. Dat en het werk van Jonathan, doet een appèl op mondiale solidariteit, met hoe je naar de wereld en naar de mensen kijkt. Radar heeft ook een samenwerkingsproject in Tuzla, in Bosnië. Vier jaar geleden zijn medewerkers van ons daar geweest en binnenkort gaat er weer een groep. Daar komen leermomenten uit en ontstaan blijvende verbindingen. Met weinig middelen wordt veel bereikt. Die basale, humane betrokkenheid zie ik terug bij het project van Jonathan. Initiatieven waarbij de vraag aan de orde is hoe je je talenten optimaal kunt inzetten voor de medemens, vind ik heel interessant.'

'Ik voel me vereerd dat ik ambassadeur mag zijn voor Jonathan. Het mooie werk voor de jonge mensen met een beperking in Zambia zal ik graag onder de aandacht brengen van onze relaties. Daarnaast stellen we als Radar ruimten en kennis beschikbaar en na verloop van tijd wil ik graag een persoonlijk stempel drukken op mijn rol. Maar dat heeft wat tijd nodig, dat moet groeien.'